

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 7To/5/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7111011691
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 01. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ladislav Tomčovčík
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2014:7111011691.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach, na verejnom zasadnutí konanom dňa 16. januára 2014, v senáte zloženom z predsedu JUDr. Ladislava Tomčovčíka a sudcov JUDr. Miroslava Osífa a JUDr. Vladimíra Kuráka, v trestnej veci obžalovaného W. Š. J. O. K. Q. B. , pre zločin podvodu podľa § 222 ods.1,4 Tr.zák. v spolupáchateľstve podľa § 20 Tr.zák., o odvolaní obžalovaného a poškodenej strany proti rozsudku Okresného súdu Košice I zo dňa 3.12.2012 sp.zn. 5 T 91/2011 takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods.1 písm.e/, ods.3 Tr.por. z r u š u j e rozsudok vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu.

Podľa § 322 ods.3 Tr.por. a podľa § 222 ods.4 Tr.zák., § 38 ods.2 Tr.zák., § 39 ods.1 Tr.zák. a článku 6 ods.1,3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd ukladá obžalovanému W. Š., nar. XX.X.XXXX C. J., trvale bytom H. Č..XX, J., trest odňatia slobody vo výmere 2 (dvoch) rokov.

Podľa § 49 ods.1 Tr.zák. a § 50 ods.1 Tr.zák. mu výkon tohto trestu podmienene odkladá na skúšobnú dobu v trvaní 4 (štyroch) rokov.

Podľa § 288 ods.1 Tr.por. sa poškodená strana I. I.O., O..I., T. Č.. XX, D. so svojím nárokom na náhradu škody odkazuje na občianske súdne konanie.
Inak napadnutý rozsudok ostáva nezmenený.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Košice I zo dňa 3.12.2012 sp.zn. 5 T 91/2011 bol obžalovaný W. Š. uznaný za vinného zo zločinu podvodu podľa § 222 ods.1, ods.4 v spolupáchateľstve podľa § 20 Tr.zák. na tom skutkovom základe, že

spoločne s ďalším doposiaľ nestotožneným páchatelom S. dňa 29.6.2009 v J., R. Š. B.. Č.. X, v pobočke I. I., O..I., D., ako jediný konateľ spoločnosti A., I..W..V., H. XX, J., IČO: XXXXXXXX v úmysle získať finančné prostriedky a predstierajúc splnenie podmienok na poskytnutie úveru, predložením falošného výpisu z Obchodného registra Okresného súdu Košice I spoločnosti A., I..W..V. a nepravdivého daňového priznania k dani z príjmov právnickej osoby, výkazu zisku a strát a súvahy za obdobie roku 2008, uzavrel Zmluvu o úvere č. XXXXXXXXX/XXXX, predmetom ktorej bolo poskytnutie kontokorentného úveru vo výške 35.000,- Eur, a to po revolvovaní predchádzajúceho úveru vo výške 1.000.000,- Sk (33.193,92 Eur), ktorý mu bol poskytnutý dňa 14.5.2008 na podklade nepravdivých daňových priznaní k dani z príjmov právnickej osoby, výkazov ziskov a strát a súvah za spoločnosť A., I..W..V. za obdobie rokov 2006 a 2007, v ktorých bol fiktívne navýšený hospodársky výsledok spoločnosti, v dôsledku čoho bol úver schválený a následne aj čerpaný, čím poskytnutím úveru a jeho následným nesplácaním vznikla pre I. I., O..I., I. I. T. XX, D. škoda vo výške 37.178,67 Eur.

Bol mu za to podľa § 222 ods.4, § 38 ods.2 Tr.zák. uložený trest odňatia slobody vo výmere 5 (päť) rokov nepodmienečne.

Podľa § 48 ods.2 písm.a/ Tr.zák. súd obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Proti tomuto rozsudku obžalovaný po jeho vyhlásení a poučení o opravnom prostriedku zahlásil odvolanie do výroku o vine, ako aj treste, ktoré dodatočne prostredníctvom svojho obhajcu aj písomne odôvodnil a v zákonnej lehote podala odvolanie aj poškodená strana I. I., O..I.. D..

Obžalovaný v dôvodoch svojho odvolania namietal neprimerane tvrdý trest s poukazom na vykonané dokazovanie a zrejmé spolupáchateľstvo ďalšej tretej osoby s tým, že podľa názoru obžalovaného spracovateľ úveru X.. K. Z. nepostupoval tak, ako bolo zvykom a jeho určitým pričinením došlo k dokonaniu trestného činu. Z množstva indícií a dôkazov vyplýva záver, že bez zanedbania a pomoci niekoho znútra, teda zo štruktúr I. I., by sa aj napriek zjavne nepravdivým listinám, ktoré boli podkladom pre poskytnutie úveru, nerealizovalo samotné poskytnutie úveru. Túto skutočnosť potvrdil aj zástupca poškodeného S.. C. Š. zo dňa 28.3.2011, ktorá uviedla, že ak by bol pán Z. postupoval tak, že by overoval predložené doklady a tieto by spĺňali požiadavky banky s pečiatkami príslušných inštitúcií, nemohlo by sa stať, že úver by bol schválený. Pán Z. nepreveril v Slovenskej informačnej marketingovej službe daňové priznania spoločnosti A., I..W..V..

Obžalovaný poprel, aby podpisoval, resp. vyhotovoval listiny, ktoré boli podkladom pre poskytnutie úveru, pričom táto jeho obhajoba nebola žiadnym spôsobom preverená. Podľa názoru obžalovaného, prokuratúra neunesla dôkazné bremeno a jednoznačne nepreukázala, že iba obžalovaný bol a je páchatelom uvedeného skutku, a teda dokazovanie bolo vykonané nedostatočne a nebolo jednoznačne preukázané úmyselné zavinenie obžalovaného. Preto obžalovaný žiadal, aby v zmysle zásady „in dubio pro reo“ bol v celom rozsahu spod podanej obžaloby oslobodený.

V prípade, že by krajský súd bol iného názoru, domáhajú sa uloženia miernejšieho trestu, a to s poukazom na skutočnosť, že obžalovaný má vyživovaciu povinnosť k ťažko zdravotne postihnutej dcére A. Š. a má ďalšiu vyživovaciu povinnosť k maloletému O. Š.. Uložením prípadného nepodmienečného trestu by došlo k ohrozeniu výživy a zdravia obidvoch detí obžalovaného. Žiadal preto za týchto okolností uloženie len podmieneného trestu odňatia slobody.

Odvolanie podala aj poškodená strana, a to do výroku o náhrade škody, a to v tom smere, že okresný súd o ich riadne a včas uplatnenom nároku vôbec nerozhodol, pričom z obsahu spisu je zrejmé, že tento nárok poškodenej strany bol do ukončenia vyšetrovania riadne uplatnený, a to pri výsluchu zástupcu poškodenej strany dňa 28.3.2011. Žiadali preto, aby krajský súd doplnil rozsudok o výrok, ktorým by bola uložená povinnosť obžalovanému nahradiť poškodenej strane I. I., O..I.. škodu vo výške 37.178,67 Eur.

Na podklade uvedených odvolaní krajský súd podľa § 317 ods.1 Tr.por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolatelia podali odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo a zistil nasledovné.

Okresný súd vykonal vo veci dokazovanie na hlavnom pojednávaní v potrebnom a dostatočnom rozsahu, dôkazy jak jednotlivo, tak aj vo vzájomnom súhrne správne vyhodnotil a dospel tak k úplným skutkovým, ako aj právnym záverom.

Z obsahu jednotlivých dôkazov, a to výsluchu obžalovaného, jednotlivých svedkov a najmä listinných dôkazov bolo jednoznačne preukázané, že žalovaný skutok sa stal tak, ako ho ustálil okresný súd a že tento spáchal obžalovaný W. Š. v spolupáchateľstve s doposiaľ nestotožneným páchatelom. Okresný súd v dôvodoch svojho rozsudku podrobne rozviedol, na základe akých dôkazov a skutočností dospel k tomuto záveru o vine, akým spôsobom sa vysporiadal s obhajobou obžalovaného a okolnosťami prípadu, pričom v tomto smere v podrobnostiach si tieto dôvody okresného súdu osvojil aj odvolací krajský súd.

Uvedeným skutkovým zisteniam, ktoré odzrkadľujú dôkaznú situáciu v tejto trestnej veci následne zodpovedá aj právna kvalifikácia konania obžalovaného zločinom podvodu podľa § 222 ods.1, ods.4

Tr.zák., a to v spolupáchateľstve podľa § 20 Tr.zák., pričom okresný súd v tomto smere vzhľadom na výsledky vykonaného dokazovania správne upravil aj v intenciách zákona samotný skutok.

Podľa § 39 ods.1 Tr.zák., ak vzhľadom na pomery páchatel'a má súd za to, že by použitie trestnej sadzby ustanovenej Trestným zákonom bolo pre páchatel'a neprimerane prísne a na zabezpečenie ochrany spoločnosti postačuje aj trest kratšieho trvania, možno páchatel'ovi uložiť trest aj pod dolnú hranicu trestu ustanovenú týmto zákonom.

V zmysle § 35 ods.2 Tr.zák. ochranné opatrenie môže postihnúť osobu páchatel'a iba tak, aby bol zabezpečený čo najmenší vplyv na jeho rodinu a blízke osoby.

Pri ukladaní trestu odňatia slobody pod dolnú hranicu trestnej sadzby v zmysle § 39 ods.1 Tr.zák. za pomery páchatel'a je možné považovať odkázanosť mnohočlennej rodiny na páchatel'a, jeho starostlivosť o maloleté deti, ako aj psychický stav páchatel'a.

Zo I. I. N. K. J. vyplýva, že obžalovaný sa stará o svoju matku, ktorá sa nachádza v zariadení pre seniorov, pričom v prípade potreby úzko spolupracuje s vedením zariadenia. Z rozsudkov Okresného súdu Košice II ďalej vyplýva, že obžalovaný má vyživovaciu povinnosť voči svojim dvoch deťom, pričom jeho dcéra A. je telesne postihnutá.

Z lekárskej správy z odboru psychiatrie je zrejmé, že obžalovaný v dôsledku trestného stíhania je nervózny, nevie spať, stále myslí na rozhodnutie súdu, že sa to dlho ťahá a že bude odsúdený, nevie to celé zvládať, nespí, nevie sa sústrediť, pričom lekársky nález stanovil ťažkú depresívnu epizódu. Okrem toho obžalovaný je intenzívne liečený okrem psychiatra aj internistom a kardiológom, opakovane vyšetrený na CPO a hospitalizovaný na štvrtej internej klinike ako stav po poruche vedomia a podozrenie na akútny koronárny syndróm.

Článok 6 ods.1, ods.3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, vzhľadom na jeho výklad zo strany Európskeho súdu pre ľudské práva zabezpečuje väčší rozsah ochrany základného práva obvineného na spravodlivé prejednanie jeho trestnej veci, ktoré zahŕňa aj uloženie spravodlivého trestu, čo umožňuje v individuálnych prípadoch zhovievavejší prístup pri ukladaní trestov obžalovaným.

V zmysle článku 20 ods.1 Ústavy Slovenskej republiky každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu.

Z uvedeného je teda zrejmé, že niektorý druh vlastníctva alebo jeho forma nemôže mať vzhľadom na uvedený článok ústavy väčšiu ochranu Trestným zákonom, čo by malo odraz pri naplnení tých istých pojmových znakov a pri tom istom objekte trestného činu prísnejšiu trestnú sadzbu. Podľa názoru krajského súdu pri trestnom čine podvodu v zmysle § 221 Tr.zák. a pri úverovom podvode podľa § 222 Tr.zák. sa tento určitý druh diskriminácie prejavuje v tom, že majetok bánk požíva väčšiu ochranu ako majetok fyzických osôb, a to vzhľadom k tomu, že pri spôsobení značnej škody u trestného činu podvodu podľa § 221 Tr.zák. je stanovená sadzba 3 - 10 rokov, avšak u úverového podvodu v zmysle § 222 Tr.zák. je pri tej istej škode sadzba 5 - 12 rokov. Uvedené rozdielne ponímanie ochrany vlastníckeho práva podľa názoru krajského súdu nemôže byť na škodu páchatel'om trestných činov podvodu, pretože takéto chápanie ochrany vlastníckeho práva bánk by mohlo viesť k porovnaniu s trestným činom podľa § 132 Tr.zák., ktorý dával zvýšenú ochranu tzv. socialistickému vlastníctvu oproti vlastníctvu súkromných osôb.

S prihliadnutím na všetky vyššie uvedené okolnosti, ktoré sa týkajú jednak podmienok uvedených v § 39 ods.1 Tr.zák., článku 6 ods.1, ods.3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj článku 20 ods.1 Ústavy Slovenskej republiky, krajský súd na rozdiel od okresného súdu je toho názoru, že aj vzhľadom na spoluzavinenie, na ktorom participoval pracovník poškodenej strany, by uloženie nepodmienečného trestu v rámci stanovenej trestnej sadzby bolo neprimerane prísny a tvrdým opatrením vo vzťahu k obžalovanému W.D. Š..

Krajský súd preto pri použití a zohľadnení všetkých týchto skutočností a zákonných ustanovení, uložil obžalovanému trest pod dolnou hranicou zákonom stanovenej trestnej sadzby vo výmere dvoch rokov, výkon ktorého mu podmiennečne odložil na skúšobnú dobu v trvaní štyroch rokov.

Pokiaľ ide o odvolanie poškodenej strany, krajský súd vyhovel aj tomuto s tým, že poškodená strana si tento svoj nárok riadne a včas uplatnila, avšak vzhľadom na silné podozrenie a mieru spoluzavinenia zo strany pracovníka poškodenej strany, nebolo možné jednoznačným a nepochybným spôsobom prijať záver, že na spôsobenej škode má ako jediný podiel iba obžalovaný, pričom v tomto smere bude potrebné vykonať ďalšie dokazovanie, v dôsledku čoho bola poškodená strana so svojím nárokom na náhradu škody odkázaná na občianske súdne konanie.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.